

Unió Valenciana fracassà en la seua demostració de força

Tots a una veu, però menys

Només 5.000 persones respongueren a la crida en defensa de la llengua valenciana: un intent desesperat d'Unió Valenciana per avivar la polèmica català-valencià, la seua única possibilitat de sobreviure políticament. Agressions i crema de llibres mostraren el caràcter dels participants.

Dalt, a l'esquerra, els manifestants per la llengua valenciana que, malgrat la pluja, continuaren amb esperit alegre fent onejar la senyera amb blau i cridant coses com "si eres català eres fill de puta". A la dreta, els que refredaren el seu entusiasme amb l'aigua i preferiren aturar-se a recer de la Catedral. Baix, una pancarta que acusa als membres del Partit Popular de ser catalanistes: la tensió a l'alcaldia valenciana no podia amagar-se.

IIAFA GIL

Durant tota la setmana va ploure a València, però el dissabte 14 de desembre escampà. El parèntesi sec durà poc, però va ser suficient perquè cinc mil persones es reuniren per protestar contra la "catalanització" de la llengua valenciana. Convocava una estranya Coordinadora d'entitats culturals del Regne de València; donava suport, organitzava i manava el cotxe que encapçalava l'acte Vicente G. Lizondo.

La pluja tornà de sobte quan la manifestació començava el seu itinerari i s'incrementà encara més quan els resistents arribaren a la Plaça de la Mare de Déu. El terra de fals marbre no perdonà i la tercera edat, majoritària entre els que protestaven, relliscava i perdia amb facilitat l'equilibri:

Contra la premsa. El personatge que apareix a l'esquerra de la foto va ser un dels que espentà i llançà puntellons i cops de puny contra els periodistes d'El Temps. Remirant els arxius hem trobat aquesta foto on tracta d'impedir que un camera treballes per a informar. Reincidència.

ARXIU

"Això són els catalans que ens han enviat la pluja".

Català era la paraula més pronunciada, l'insult i la desqualificació per a qualsevol. Català era el cotxe que tractà de passar entre els manifestants que encara no havien arribat al final previst, quan els altres ja cantaven l'himne regional. Com era català calia espantar-lo i sacsejar-lo i trencar d'un colp de puny la càmera del fotògraf que ho volia registrar. També era raonable pegar puntades i espentons als dos redactors que anaren a tranquil·litzar la situació. Eren provocadors i podien ser cata-

lans. Ningú dels agressors sabia que els agredits treballaven a EL TEMPS; el servei d'ordre va col·laborar a expulsar els periodistes davant l'assentiment dels manifestants. No hi havia policia; per a una manifestació de 5.000 persones no hi havia més que un parell de furgons.

L'acte més emotiu de la manifestació va ser la concentració final per cantar l'himne regional. Una vegada acabat, el grup de joves de Lo Rat Penat que finalitzava el cercavila va entrar a la plaça tot corejant consignes copiades de la Crida: "Amb espanya anem de cul", o altres més pròpies

com "Rita Barberà, ¡parla valencià!".

José Manuel Ricart Lumbreras, president de la coordinadora, va cridar indignat perquè "els valencians som i serem espanyols" i "això estava fora de lloc". Per altre costat, i a la seua, un grup d'altres Yomus cremava llibres de Jaume Roig "por catalán". Calia posar pau i l'himne tornà a sonar. Futboleros, seguidors d'UV i els que abans demanaven la independència s'emocionaren junts i cantaren: "per a ofrenar noves glòries a Espanya, tots a una veu..."

Jordi Sebastià

Dalt, a l'esquerra, Vicente González Lizondo, M. Àngels Ramon Llín i Miquel Ramon, que després de parlar amb franquesa per a EL TEMPS va ser expedientat pel seu partit; calia deixar clar que a Unió Valenciana només hi ha una cara. A la dreta un grup de Yomus cridant "Putà Barça, Putà Catalunya". Baix una pancarta insultant contra l'Acadèmia Espanyola i un pobre anciana valenciana víctima de la pluja enviada pels catalans.

RAFA GIL

"No sé, deben ser catalanes y hay que quemarlos"

Félix Tena cobria la informació de la manifestació per al diari *Hoja de Valencia*. En els moments finals, una vegada havia acabat de sonar el gloriós himne regional, un grup de joves va prendre foc a uns llibres que durant la manifestació duïen penjats dels paraigües.

"Eren uns joves radicals", comenta Félix, "que tenien entre 17 i 19 anys. S'autodenominaven Yomus, la penya

radical del València C.F., i cridaven Puta Barça, Puta Catalunya".

Entre els llibres que cremaven, la majoria eren d'ensenyament del "valencià", però n'hi havia un altre.

"Em vaig acostar a la foguera i vaig trobar *L'espill* de Jaume Roig. El vaig treure i un d'ells me'l lleva i el tornà a llançar. Li vaig preguntar si sabia qui era i em contestà: "No lo sé, serán catalanes y hay que quemarlos".

ARXIU